Η ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Οἱ ἀπαντήσεις μου, δοσμένες καθαρὲς κι' ἐκφραστικές, ἐπιδιορθώθηκαν ἀπὸ τὸν ἀνακριτὴ σὲ κορακίστικη δικαστικὴ γλῶσσα κι' ὑπαγορευθήκανε ἀπ' αὐτὸν στὸ γραμματέα του σχεδὸν, ὅπως τὲς εἶχα εἰπεῖ, μὰ ὅμως παραμορφωμένες κι' ἀκρωτηριασμένες.

Εἶχα εἰπεῖ :

1. Ὅτι οἱ ἐκφραζόμενες ἀπὸ μὲ ἀρχὲς στὴν 'Απόκρισή μου μπορεῖ νὰ μὴν ἦταν σύμφωνες μὲ τὲς ἀρχὲς τῆς «Σημερινῆς» 'Ανατολικῆς 'Ορθόδοξης 'Εκκλησίας, ὡρισμένες ὅμως ἦταν σύμφωνες μ' ἐκεῖνες τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ στὸ Εὐαγγέλιο.

2. Ὅτι προσέτι ἐκφραζοντάς τες, δὲν ἔβρισα τὴ «Σημερινὴ» 'Ανατολικὴ 'Ορθόδοξη 'Εκκλησία, προσκάλεσα τὸ «Σημερινὸ» 'Ανατολικὸ 'Ορθόδοξο κλῆρο καὶ τοὺς 'Ορθοδόξους λαοὺς νὰ ξαναέμβουνε στὴ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τὴν ὁποία τοὺς ἐθεωροῦσα παραστρατισμένους· αὐτὸ ὅμως τὸ ἔκαμα χωρὶς νὰ βρίσω τὴν 'Εκκλησία (1).

3. Ὅτι τέλος ἡ κατηγορία πῶς ἔγραψα πράγματα ἀντίθετα στὰ χρηστὰ ἤθη ἦταν μιὰ ἠλίθια, αἰσχρὴ, ἀνάξια γιὰ κάθε ἀπάντηση κατηγορία. Τὰ ἤθη μου ἐπρόσθεσα εἶνε παραδειγματικὰ καὶ θὰ ἐσυμβούλευα τοὺς κατηγόρους μου νὰ μὲ μιμηθοῦν, ἀντὶ νὰ μὲ κατηγοροῦνε. «Γράψε τα, εἶπα, Κε 'Ανακριτά» 'Ο ἀνακριτὴς ὅμως ἀρνήθηκε νὰ γράψῃ τὴν τελευταία αὐτὴ ἀπάντηση, χαραχτηρίζοντας την προσβλητική. 'Εγὼ ὅμως δίκαια τὴν ἔκαμα, γιατὶ σὲ προσβολὴ ἀπαντοῦσα.

Στὲς 8 τοῦ Σεπτέμβρη 1868 πληροφορήθηκα πῶς στὴν Κωνσταντινούπολη, ἔπειτ' ἀπὸ παραστάσεις τοῦ Πατριάρχη, ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνηση εἶχε κατασχέσει 30 ἀντίτυπα τῆς 'Απόκρισής μου, σταλμένα στοὺς συνδρομητές μου. Ἔκαμα τότες διαβήματα στὴν Τουρκικὴ Κυβέρνηση γιὰ νὰ πάρω πίσω τὰ φύλλα μου, μάταια ὅμως : ὁ Πατριάρχης χρησίμευε περσότερο στὸ Σουλτᾶνο, παρὰ ὁ Λασκαράτος.

Στὲς 2 τοῦ 'Οχτώβρη (ν. ἡ.) τὸ Συμβούλιο τοῦ Πλημμελειοδικείου τοῦ 'Αργοστολιοῦ ὑποστηρίζοντας τὴν κατηγορία τῆς Συνόδου μοῦ ἔκαμε γνωστὸ ὅτι μ' ἐγκάλεσε στὸ Κακουργοδικεῖο. Ἔκαμα ἔφεση γι' αὐτὴ τὴν ἀπόφαση στὸ 'Εφετεῖο Κερκύρας, ὅπου ἡ ἔφεσή μου ἀπορρίφθηκε.

'Η ἀπόφαση τῆς ἀπορρίψεως τοῦ 'Εφετείου μὲ ξανάστερνε στὸ Κακουργοδικεῖο μὲ τ' ἀκόλουθα θέματα κατηγορίας:

1. Ὅτι εἶχα κατακρίνει τὲς σαρακοστάδες.
2. Ὅτι εἶχα κατακρίνει τὰ ἐμπόδια, ποὺ βάνουν οἱ παπάδες στοὺς γάμους.
3. Ὅτι εἶχα κατακρίνει τὸ μοναχικὸ βίο.
4. Ὅτι εἶχα κατακρίνει τὸ ἀνάθεμα, ποὺ ἡ 'Εκκλησία μας ρίχνει (σ' ὅλο σχεδὸν τὸ ἀνθρώπινο γένος) τὴν πρώτη Κυριακὴ τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς.
5. Ὅτι εἶχα ἀρνηθῆ στοὺς ξεμολόγους παπάδες μας τὴ δύναμη τοῦ λύειν καὶ δεσμεῖν τὲς ἁμαρτίες.
6. Ὅτι εἶχα παρακαλέσει τὸ Θεὸ νὰ γλυτώσῃ τὸν κόσμο ἀπὸ τοὺς παπάδες.
7. Ὅτι εἶχα μιλήσει ἐνάντια στὴ λατρεία τῶν εἰκόνων.
8. Ὅτι εἶχα ἀρνηθῆ τὰ θαύματα τῶν 'Αγίων.
9. Ὅτι εἶχα μιλήσει ἐνάντια στῆ λατρεία τῶν ἀνθρώπινων λειψάνων.
10. Ὅτι εἶχα ἀρνηθῆ τὴν προσβεία τῶν 'Αγίων κοντὰ στὸ θεό.
11. Ὅτι τέλος εἶχα δηλώσει πῶς τὸ Εὐαγγέλιο εἶνε ἀλλοιωμένο ἀπὸ τοὺς ἀντιγραφεῖς τοῦ μεσαίωνα, ξαναθεωρημένο καὶ φθαρμένο ἀπὸ ἄλλους ὕστερα.

Ἔτσι τὸ 'Εφετεῖο, σὰν γνήσια κόρη τῆς Συνόδου, ἐπιδιόρθωνε κι' ἐπλάταινε τὴν κατηγορία, κόβοντάς την σὲ μερίδες καὶ ὁρίζοντάς την σ' ἔντεκα θέματα, πολὺ καθωρισμένα, ἀντὶ στὰ τρία ἀόριστα τῆς Συνόδου! Εὐτυχισμένη Σύνοδος ποὺ βρῆκες στοὺς δικαστὲς σουσυνεργάτες!

Θὰ μποροῦσε βέβαια νὰ εἰπῆ κανεὶς πῶς παρόμοιες κατηγορίες δὲ φέρνουν πολλὴ τιμὴ στοὺς ἐφευρέτες τους. Αὐτὸ ὅμως λίγο ἐνδιαφέρει. Σταλμένος λοιπὸν τελειωτικὰ στὸ Κακουργοδικεῖο, δὲ μοῦ ἔμενε ἄλλο, παρὰ νὰ σκεφθῶ γιὰ τὴν ὕπερασπισή μου. 'Αμέσως ἐγράφτηκε καὶ δὲν εἶχε καθόλου σκοπὸ νὰ μὲ σώσῃ, ἀλλὰ νὰ ὑποστηριξῇ τὲς ἀρχές μου, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴ φυλάκιση, ποὺ μοῦ φοβεριζᾶν οἱ ἀντίπαλοί μου.

('Ακολουθεῖ)

Σημ. Λασκαρ. 1) Ἂν αὐτὴ ἡ ἔκφραση «Σημερινὴ» τόσο προσεχτικὰ ξαναπαρμένη στὰ θέματα τῆς κατηγορίας, δὲν εἶνε ἡ βεβαίωση κι' ὁμολογία πῶς εἶχαν παρεκτραπῆ ἀπὸ τὸν ἀρχικὸ Χριστιανισμό,—τι εἶνε λοιπὸν ;

ΥΠΟΣΗΜ. «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» Στὴ συνέχεια τοῦ προηγουμένου φύλλου τοῦ «Λασκαράτου», στὴν τελευταία παράγραφο ποὺ γράφει «ἐδῶ προσθέσανε τὸν τύπο σημερινὰ» νὰ γίνῃ «καὶ ἐδῶ δὲν προσθέσανε τὸν τύπο σημερινά».

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ

('Ο γνωστὸς νέος ποιητὴς κ. Τέλλος Ἄγρας, εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ χαρίσῃ στὸ «Μπουνέτο» τὸ κάτωθι ἀνέκδοτο ποίημά του).

Ὅταν στὴ φοῦχτα μου τὰ δυὸ τὰ χέρια σου σταυρώνω,
λύτερα πιὰ στα μάτια σου τὴ σκέψη κυνηγῶ,
λύτερα στὰ ματόφυλλα τὰ χείλια μου τυπώνω,
καὶ τὸ ἄβουλο κεφάλι σου στὸν ὦμο μου λυγῶ,
τὴν ὕπαρξή σου ἀπάνω μου γλυκὰ σὰ νὰ διπλώνω.

'Εγώ, δὲν ξέρω, μὰ ἄρχισα,—τ' ἀκοῦς ;—νὰ τὸν φοβᾶμαι
τὸν σκοτεινό, ποὺ ἀντίκρυ μας ζυγώνει, τὸν Καιρό :
μακρυὰ ἀπ' τὸν ἀφανέρωτον ἐχθρό, πὲς ποῦ νὰ πᾶμε ;
—γιατὶ ὅλα, ὅσα φυλάει, μαζὶ νὰ ρθοῦν τὰ καρτερῶ...
—Ὦ 'Αγάπη, κάλλιο, νὰ πονῆ τὸ πέρασμά του κάμε !

Κ' ἐσύ, τὴν τρίδιπλη ἀγκαλιὰ δὲ θέλω νὰ σαλεύης,
ἂς φρίξῃ μόνο ἀπὸ κρυφούς τ' ἀχεῖλι σου λυγμούς.
Τὴ μετρημένη, λιγοστὴ χαρὰ μὴ φαρμακεύης,
μὲ τύρεις καὶ μ' ἀνήσυχους παλμούς, μὲ δισταγμούς :
κ'εἶνε ὅλα μάταια, κι'ἄνεμος καὶ στάχτη,—ἀ! μὴν πιστεύης

Μόνο τὸ χρέος τ' ἀχόρταγο, τ' ἀκοῦς ποὺ ἔχει καρτέρι,
παντοτινὰ ἀπ' τὴ σκέψη μας ζητῶντας μοιρασιά ;
Σύντομες ὧρες ! πότε πιὰ (μπορεῖ ποτέ ! ποιὸς ξέρει !)
νὰ τὴν ξαναύρῃ ἡ ἀγάπη μας τὴ θεία σας ζεστασιά,

τ' ὁλέθριο μέσα μας σὰ βγῆ τῆς χειμωνιᾶς τ' ἀστέρι ;

Τέλλος Ἄγρας

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Κι' ἔτσι, πάει, ποὺ λὲς, ἀγάπη μου, τὸ καλοκαῖρι...
Καθε ὡραῖο στὴν ὠμορφιὰ τοῦ ἄλλου
θυσιάστηκε, γιὰ νὰ μὴ τὸ φτάσῃ
τὸ χλωμὸ φθινόπωρο, κι' ἀπέκει
ὁ βαρὺς χειμώνας τὸ χλωμιάσῃ.
...Κι' ἔτσι, πάει, ποὺ λὲς, ἀγάπη μου, τὸ καλοκαῖρι...

Κι' ἐγὼ ποῦχα μιὰ καλὴ καρδιά,
καὶ τὴν ἄνοιξα τὸ καλοκαῖρι,
σὰν λουλοῦδι ὁλόβροσο,
δὲ βρῆκα δικό μου ταῖρι...
Κι' ἔτσι, πάει, ποὺ λὲς, ἀγάπη μου τὸ καλοκαῖρι...

Καὶ τώρα τὸ κρύο τὸ φθινόπωρο,
ποὺ ὅλα τάβρε νυσταγμένα,
— τί κι' ἂν τὰ μαράνῃ ὁλότελα ;—
φτάνει ποῦνται ἀδελφωμένα,
καὶ ξανὰ τὴν ἄλλην ἄνοιξη
θὰ βρεθοῦν ἀγαπημένα...

Μὰ ἐμένα ποὺ μὲ μαράζωσε
τὸ γλυκὸ τὸ καλοκαῖρι,
μέσ' στὴ μπόρα τώρα, μέσ' στὰ σάβανα,
τί ἄλλο μπορεῖ νὰ μὲ γλυκάνῃ,
παρὰ ἕνας ὕπνος, ποὺ νοσταλγήσα
τώρα, ποὺ ὁ χειμῶνας φτάνει...

. . . . . .

Κι' ἔτσι, πάει, ποὺ λὲς, ἀγάπη μου, τὸ καλοκαῖρι...

Χρίστος Γερογιάννης

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐπειδὴ πολλοὶ φίλοι μας ἐρωτοῦν διατὶ τὰ βιβλία τῆς Βιβλιοθήκης μας δὲν πωλοῦνται διὰ τῶν βιβλιοπωλείων, γνωρίζομεν εἰς αὐτοὺς ὅτι αἱ ἐκδόσεις μας ἀποτελοῦν μηνιαῖον παράρτημα τοῦ περιοδικοῦ καὶ ἐκδίδονται ἀποκλειστικῶς διὰ τοὺς φίλους του οἱ ὁποῖοι δύνανται νὰ τὰς προμηθεύωνται ἐκ τῶν Γραφείων μας.

ΘΑΥΜΑ! ΚΑΤΑΠΛΗΞΙΣ! ΘΡΙΑΜΒΟΣ!

Στὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» λίαν προσεχῶς θ' ἀφηγηθοῦν τὰ συγκινητικώτερα καὶ πλέον χαρακτηριστικὰ ἐπεισόδια τῆς ζωῆς των οἱ γνωστότεροι Ἕλληνες πολιτικοί, δημοσιογράφοι, λόγιοι, ζωγράφοι, γλύπται, ἠθοποιοί, καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, στρατηγοί, κυρίαι τοῦ κόσμου, φεμινίστριαι...

Καθένας τους καὶ ἀπὸ ἕνα ἢ δύο συγκινητικά, τραγικά, παράδοξα, κωμικά, ἀστεῖα ἐπεισόδιά τους.

Οἱ κ. κ. Παῦλος Κουντουριώτης, Γ. Καφαντάρης, Ἀθ. Εὐταξίας, Ν. Καλογερόπουλος, Χαρ. Βοζίκης, Λουκ. Κ. Ρόζφος, Σ. Στάης, Σπ. Πάτσης, Σπ. Μερκούρης, Νικ. Λεβίδης, Ἀλ. Παπανασταστίου, Θ. Σοφούλης, Γ. Παπανδρέου, Στεφ. Σκουλούδης, Γεωργ. Χατζηδάκης, Καρολίδης, Ἀντ. Χρηστομάνος, Δίδυμος, Κ. Παλαμᾶς, Ι. Γρυπάρης, Γ. Δροσίνης, Μ. Μαλακάσης, Λ. Πορφύρας, Θ. Βελλιανίτης, Γρ. Ξενόπουλος, Δημ. Καμπούογλους, Σπ. Μελᾶς, Τιμ. Μωραϊτίνης, Παντ. Χόρν, Γ. Βλάχος, Γ. Πῶπ, Ἀλεξ. Φιλαδελφεύς, Αἰμ. Βσάκης, Χριστ. Νέζερ, Μῆτσος Μυράτ, Δ. Μητρόπουλος, Μαρ. Βίρβογλης, Διον. Λαυράγκας, Ι. Ἰακωβίδης, Ν. Λύτρας, Κ. Μαλέας καὶ αἱ κ. κ. Μαρίκα Κοτοπούλη, Κυβέλη Θεοδωρίδου, Ἄρτεμις Κυπαρίσση, καὶ ἄλλοι καὶ ἄλλαι θὰ σᾶς ἀφηγηθοῦν κάτι τὸ χαρακτηριστικό, τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὡμορφο, ἕνα ἀνέκδοτό τους, τὸ πειὸ ἐνδιαφέρον...

φεύγοντες καὶ ζητοῦντες ἀπελπιστικά, βοήθειαν.

Ξαφνισμένος ὁ Δεσπότης ἐσηκώθηκε καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸ παράθυρο, γιὰ νὰ ἴδῃ τί συμβαίνει ! Κὶ βλέπει ἕνα σωρὸ καμπούρηδες νὰ φεύγουνε στὸ δρόμο καὶ νὰ ζητοῦν βοήθεια, δείχνοντας κατ' ἀτάνω, κατὰ τὴν Μητρόπολιν, αὐτὸν τὸν ἴδιον, βλοσυρό, ἀγριεμμένοι, ἔντρομοι. Ἀπορῶντας ρώτησε τὸν μάγειρον, ποὺ κύτταζε καὶ ἐκεῖνος μὲ ἀφέλεια, τὸ σούσουρο ὅπου γινόταν κάτω :

— Τὶ τρέχει ; Ποιοὶ εἶνε αὐτοί;

— Οἱ «σγάμποι» Σεβασμιώτατε, τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς Κερκύρας... Εὐλογήσατε !....

!!!!!!!!!

Σταμ. Σταμ.